

178-oji Visuotinė metinė konferencija,
sekmadienio popietinė sesija, 2008 m. balandžio 6 d.

„Mes nepasiduosime, mes negalime pasiduoti“

Vyresnysis V. Kreigas Cvikas
Iš Septyniasdešimties

Gyvenk vadovaudamasis savo standartais. Stok už tai, kuo tiki.

Kartu su jumis visais dėkingai palaikau Dievo valią Jo žmonėms. Dėkoju jums, prezidente Monsonai, už jūsų širdies tyrumą.

Jaunasis Džozefas Smitas, papasakojęs tiesą apie savo šventą patyrimą giraitėje, buvo persekiojamas ir plūstamas. Priešininkas kaip ginklą prieš jį naudojo pajuoką: „Buvau tik nežymus... vaikinukas, tačiau aukštą padėtį užimantys vyrai skyrė dėmesį, pakankamą, kad nuteiktų prieš mane viešąją nuomonę ir sukeltų nuožmų persekiojimą...“¹

Nepaisant to, kad aplink buvo priešai, Džozefas augo kantrybe, susivaldymu ir tikėjimu. Paties Džozefo žodžiais tariant: „Pikti ir klatingi žmonės susivienijo, kad sunaikintų nekaltąjį, ...vis dėlto šlovingoji Evangelija sklinda savo pilnatvėje.“² „Jokia nedora ranka negali sulaikyti šio darbo pažangos.“³

Netgi šiandien yra tokių, kurie nesupranta mūsų doktrinos ir meta iššūkį toms nesikeičiančioms vertybėms, pagal kurias esame kviečiami gyventi.

Vienas jaunas mano draugas Etanas uždavė savo mamai sunkų klausimą. Kaip ir dauguma paauglių, Etanas nori būti nepriklausomas, savarankiškas ir apsuptas gerų draugų. Jis pats stengiasi rinktis teisingai. Jis nepaprastai šaunus, uoliai mokosi ir kasdien studijuoja Raštus. Kaip ir visi jaunuoliai, Etanas susiduria su milžiniškomis pagundomis. Jos pasirodo jo mokyklos koridoriuose, internete, filmuose ir muzikoje. Jas galima išgirsti netyroje kalboje ir pamatyti provokuojančiuose rūbuose. Tai, kas neteisinga, dažnai padaryta taip, kad atrodytų teisinga. *Nerimas* ir *baimė būti atstumtam* yra dažni tarp paauglių. Bendraamžių įtaka dažnai yra labai stipri. Etanas jautėsi bombarduojamas priešingų „vertybių“.

Štai ko jis paklausė savo mamos: „Mama, ar turėčiau sumažinti savo standartus, kad išlaikyčiau draugus?“

Tai gilus klausimas apmąstymams bet kuriame gyvenimo tarpsnyje. Ar mes sumažiname savo standartus, kad pritaptume prie kaimynų? Ar keičiame savo vertybes, kad prisiderintume prie padėties darbovietėje arba būtume populiarūs mokykloje?

Mylinti Etano mama į jo klausimą tvirtai atsakė: „Ne.“

Aš taip pat nedviprasmiškai atsakau: „Nedaryk to, Etanai! Niekada nepamiršk, kad esi Dievo sūnus. Jis myli tave. Gyvenk vadovaudamasis savo standartais. Stok už tai, kuo tiki. Kartais bus nelengva, ir galbūt kurį laiką stovėsi vienas. Ieškok dorų ir stipraus charakterio draugų, tada prieik prie jų ir padėkok už jų pavyzdį. Galbūt rasi netgi tokį, kuris, kaip ir tu, jaučiasi vienišas. Melsk

Viešpaties vadovavimo ir apsaugos. Jis tave palaikys. Jis taps patikimu draugu, ir tu pamatysi, kad tavo pavyzdys pritrauks daug draugų, kurie įgaus drąsos dėl tavo charakterio stiprybės.

Nefis, pasakodamas savo tėvo sapną apie gyvybės medį, mokė mus labai paprasto principo. Jis apibūdino ankštą ir siaurą kelią, vedantį link medžio, bei didžiulį ir erdvų pastatą. Šis pastatas buvo pilnas žmonių, apsirengusių labai puikiais bei prašmatniais rūbais. Jie visi tyčiojosi ir rodė pirštais į tuos, kurie valgė medžio vaisiaus. Jie stengėsi išvesti žmones iš kelio, kad eitų į tą pastatą. Iš visko atrodė, kad žmonės ten viduje šauniai leidžia laiką. Koks neišdildomas pagundos ir pajuokos įvaizdis! Vyresniojo Maksvelo žodžiais tariant: „Pasaulio kvatojimas tėra apgailėtina bandanti save nuraminti vienatvė.“⁴

„Ir didelė buvo minia, kuri įėjo į tą keistą pastatą... Jie rodė pašaipos pirštu į mane ir į tuos, kurie taip pat valgė vaisiaus; *bet mes jų nepaisėme.*“⁵

Šios eilutės pabaigoje yra tas galingas Nefio principas, atsakymas į nepageidaujamą bendraamžių įtaką: „Bet mes jų nepaisėme.“

Neseniai prezidentas Boidas K. Parkeris taip pat pabrėžė šį pagrindinį principą, kaip aiškų standartą visiems mums. „Kad ir kaip ne į koją žengiantys galime atrodyti, kad ir kaip nuvertinti yra standartai, kad ir kaip dažnai kiti pasiduoda, mes nepasiduosime, mes negalime pasiduoti.“⁶

Ar atpažįstame pagundą, kai ji taip gerai užmaskuota?

Ar esame pasiryžę kovoti nepopuliarią kovą?

Paulius aiškiai mus įspėjo, kad nesistengtume patikti žmonėms, bet kaip Kristaus vergai iš širdies vykdytume Dievo valią.⁷

Atėjo laikas mums užimti nepalenkiamą poziciją. Privalome sustiprinti savo dvasinius pamatus, klausyti Dievo pranašų ir sekti jų patarimais.

Paulius taip sakė Timotiejui: „Dievas juk davė mums ne baimės dvasią, bet galybės, meilės ir savitvardos dvasią. Todėl nesigėdyk mūsų Viešpaties liudijimo.“⁸

Reikia drąsos rinktis teisingai, net kai aplinkiniai renkasi kitaip. Kai diena iš dienos teisingai rinksimės mažuose dalykuose, Viešpats sustiprins mus ir padės pasirinkti teisingai ir sunkesniais laikais.

Mūsų labiausiai branginamų mokymų ir vertybių žmonės pasaulyje nepriima. Kad patys išlaikytume tvirtą poziciją ir tai darytų mūsų vaikai, sugrąžintosios Evangelijos žinia turi būti tvirtai įskiepyta mūsų širdyse ir mokoma mūsų namuose.

Nefitų pranašas Abinadis, kaip užrašyta vos keliuose išraiškinguose Mozijo knygos puslapiuose, mokė mus nesenstančių pamokų, kurios puikiai atitinka dvidešimt pirmojo amžiaus iššūkius.

Abinadis buvo nepajudinamos drąsos vyras, kuris stojo už tiesą, kada taip daryti buvo nepopuliaru. Drąsiai šaukdamas žmones į atgailą, jis žinojo, kad jo paties gyvybė yra pavojuje. Galime įsivaizduoti tą jaudinančią sceną, kai Abinadžiui ką tik buvo paskelbtas mirties nuosprendis. Jis galėjo išsigelbėti, jei būtų išsižadėjęs savo tikėjimo ir liudijimo. Tačiau jis be baimės paskelbė: „Sakau tau, aš neatšauksiu žodžių, kuriuos pasakiau jums apie šiuos žmones, nes jie yra tikri.“⁹

Galbūt mums nereikės atiduoti gyvybės ginant tiesą, bet galime, kaip Abinadis, atsistoti visu ūgiu ir iš visos širdies ir visų jėgų narsiai skelbti, kad Jėzus Kristus yra mūsų Gelbėtojas. Jis buvo ir yra Visagalio Sūnus. Jis gyvas ir mus myli.

Sekdami Juo, galėsime aukotis ir laikytis šventų savo sandorų. Viešpats mums sakė: „Todėl nebijok, mažoji kaimene; darykite gera; tegul nors žemė ir pragaras susivienija prieš jus; nes jeigu jūs pastatyti ant mano uolos, jie negali nugalėti... Dėl kiekvienos minties žvelkite į mane; neabejokite, nebijokite.“¹⁰

Turime stiprinti save. Ta dvasinė stiprybė gludi dviejuose žodžiuose: Jėzus Kristus. Apie Jį nuolankiai liudiju. Šventu Jėzaus Kristaus vardu. Amen.

IŠNAŠOS

1. Džozefas Smitas–Istorija 1:22.
2. *History of the Church*, 2:22.
3. *History of the Church*, 4:540.
4. “Cleanse Us from All Unrighteousness,” *Ensign*, Feb. 1986, p. 19.
5. 1 Nefio 8:33.
6. “The Standard of Truth Has Been Erected,” *Liahona*, Nov. 2003, p. 26.
7. Efeziečiams 6:6.
8. 2 Timotiejui 1:7–8.
9. Mozijo 17:9.
10. DS 6:34, 36.